

קוֹנְטֵרַס

הַיְפֵי שְׁבִטוֹב

יִגְלֶה אֶת הַיְפֵי שְׁבִטָדָם הַטוֹב, וְאִיךָ שְׁאָדָם שֶׁהוּא טוֹב לְכָל,
כָּלֶם אוֹהֲבִים אוֹתוֹ, וְהוּא חֲבִיב וְיִקָּר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
וְשִׁמוֹ הַטוֹב הוֹלֵךְ לְפָנָיו לְדוֹרֵי דוֹרוֹת.

*

בְּנוֹי וּמֵיֶסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן,
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ,
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נַתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמְשַׁלָּב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י, אָמַר שְׂאִין לְתַאֲר
וּלְשַׁעַר כָּלֵל אֶת הַיָּפִי שְׂבֵטוֹב הַחַיִּים
אִם יִרְגִּיל עֲצָמוֹ לְהַסְתַּפֵּל תָּמִיד
רַק אֶל אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲז
כָּל חַיָּיו יִתְהַפְּכוּ מִמָּשׁ לְחַיִּים יָפִים
וּמְהַדְרִים, כִּי הַטּוֹב זֶה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא בְּעֲצָמוֹ, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים
קמ"ה): "טוֹב ה' לְכֹל", וּמִי שְׂמַרְגִּיל
עֲצָמוֹ לְהַסְתַּפֵּל רַק בְּיָפִי הַטּוֹב, אֲז כָּל
חַיָּיו הֵם חַיִּים אַחֲרֵים לְגַמְרֵי.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקט)

קוֹנְטֵרַס

הַיְפֵי שְׂבִיבוֹב

.א

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, אֲשֶׁר אֵין לָךְ עוֹד
דָּבָר יָפֵה בְּזֶה הָעוֹלָם כְּמוֹ אָדָם טוֹב, שְׁמַהפֶּף אֶת טְבֵעוֹ
לְהִיּוֹת תָּמִיד טוֹב לְכֹלָם, וּלְקַבֵּל אֶת כָּל אֶחָד בְּסִבָּר פְּנִים
יְפוֹת, וּבְזֶה מֵרָאָה אֶת טֵהָר לְכָבוֹ, וְכֹלָם אוֹהֲבִים אוֹתוֹ,
לֹא-כֵן מִי שֶׁהוּא אִישׁ רַע וְהוּא תָּמִיד בְּכַעַס וּקְפֹדוֹת,
כֹּלָם שׁוֹנְאִים אוֹתוֹ, וְלֹא יְכוּלִים לְהַסְתַּפֵּל בְּפָנָיו, עַל-כֵּן
רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, לְהַרְגִיל עֲצֻמָּה לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב,
וּלְקַבֵּל אֶת כָּל בְּרִיָּה בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת וּבְחִיּוּף, וּלְהַקְדִים
שְׁלוֹם לְכָל בְּרִיָּה בְּשִׂמְחָה וּבְאַהֲבָה, וְאִז תֵּרְאֶה לְפָנֶיךָ
עוֹלָם חָדָשׁ לְגַמְרִי, כִּי הַמְרָגִיל עֲצֻמוֹ לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב,
וּמְקַבֵּל אֶת פְּנֵי כָּל בְּרִיָּה בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה וּבְשְׁלוֹם,
אִז כָּל הָעוֹלָם שְׁלוֹ הוּא עוֹלָם אַהֲבָה, עוֹלָם יְשׁוּמָה

עוֹלָם שְׁלוֹם, לֹא-כֵן מִי שְׁמַמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמוֹ אֶל טֹבֵעַ רַע, וְאִינוֹ יָכוֹל לְקַבֵּל אֶת זוּלָתוֹ, אֲזַי כָּל הָעוֹלָם שְׁלוֹ עוֹלָם שְׁנֵאָה, עוֹלָם עָצוּב, עוֹלָם מַחֲלָקָת, וְרַעִים וּמְרִים לוֹ הַחַיִּים מְאֹד, וְכֵן רָאָה לְהַרְגִיל עֲצָמָךְ לְהִיּוֹת רַק אִישׁ טוֹב, וְאֲזַי תִּרְאֶה אֵיזָה עוֹלָם יְהִיָּה לְךָ, עוֹלָם שֶׁל טוֹב וְשֶׁל חֶסֶד וְשֶׁל אֲהָבָה.

ב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, כְּשֶׁתַּרְגִּיל אֶת עֲצָמָךְ בְּמִדַּת הַטוֹב, אֲזַי כָּל בְּרִיָּה תֵאָהֵב אוֹתְךָ, כִּי דַרְךְ בְּנֵי-אָדָם שְׁאוּהָבִים אֶת אָדָם טוֹב, וְתַכְף-וּמְיָד כְּשֶׁאָדָם מַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב וְעוֹשֵׂה טוֹבוֹת עִם זוּלָתוֹ, כְּלָם אוּהָבִים אוֹתוֹ, לֹא-כֵן מִי שֶׁהוּא אִישׁ רַע וּבְלִיעֵל, וּמְצַעֵר אֶת בְּנֵי-אָדָם, כְּלָם שׁוֹנְאִים אוֹתוֹ, וְאִינָם יְכוּלִים לְסַבֵּל אוֹתוֹ כָּלֵל, וְעַל-כֵּן רָאָה, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, מֵה לְפָנֶיךָ, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְקַנּוֹת לְעֲצָמָךְ אוּהָבִים, רָאָה לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב, וְתַרְגִּיל אֶת עֲצָמָךְ לְעֲשׂוֹת חֶסֶדִים וְטוֹבוֹת לְבְנֵי-אָדָם, וְאֲזַי תִּקְנֶה לְעֲצָמָךְ רַעִים, יְדִידִים וְאוּהָבִים רַבִּים מְאֹד. וְזָכֹר אֶת זֶה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, כִּי תַצְטַרֵּךְ זֹאת לְיָמִים הַבָּאִים, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְעַבֵּר אֶת זֶה הָעוֹלָם אֲלָא כְּשֶׁמַּרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַטוֹב, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד

ואחד מה שעובר מרירות ויסורים, קטנות והשלוכות, צרות ויסורים והרפתקאות, וכל אחד עסוק בצרותיו ובלבוליו, ואין לו סבלנות אל זולתו, ועל-כן אם תהיה איש רע, אזי לא די ששהוא לא יסבל אותך, אלא יגרש אותך בחרפות ובבזיונות, כי יש לו מספיק צרות ממנו בעצמו, לא-כן אם תקבל את כל אדם בסבר פנים יפות, ותשתדל לעשות טובות עם זולתך, אזי האדם הקשוח ביותר יתהפך אליך, כי כל אחד רוצה לשמע דבר טוב, ורוצה לראות חיוך שהאדם מחייך אליו ומקדים לו שלום, ובזה הוא מנפח בו חיים חדשים ורוח טובה. אשרי מי ששם דברים אלו אל לבו.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי בזה העולם יכולים בנגל לקנות רעים וחברים רבים, אם מרגיל את עצמו לקבל את בני-אדם בסבר פנים יפות, כי טבע האדם, שנמשך אחר המרירות והעצבות והעצלות מרב הצרות והיסורים שמסבבים אותו בכל יום כל אחד ואחד כפי ענינו ומעשיו, כי אין לה אדם שלא תעבר עליו איזו צרה או קטטה או בלבול הדעת, שדבר זה משבר אותו, וכשאדם בא ומקדים את פניו בשלום ובסבר פנים יפות, ומדבר אתו יפה, אז קונה את לבבו

וּמַהֲפִיךְ אֶת רְצוֹנוֹ אֵלָיו, וְנַעֲשֶׂה לוֹ אוֹהֵב וְרַע טוֹב, וְעַל-כֵּן אַל תֹּאמֶר, אֱהוּבִי, בְּנִי, שְׂאִין לְךָ רַעִים וְחֻבְרִים וְכוּ', וְאַף אֶחָד אֵינּוּ רוֹצֵה לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ וְכוּ' אוֹ לְדַבֵּר עִמָּךְ וְכוּ', אַל תֹּאמֶר זֹאת, כִּי בְּאַמֶּת הַכֹּל תִּלּוּי רַק בְּיָדְךָ, אִם אַתָּה תִּקְדִּים שְׁלוֹם לְכָל אָדָם וְתִרְאֶה לָהֶם פְּנִים שְׂמֵחוֹת, וְתִשְׁתַּדֵּל לְעִזּוֹר לְזוּלְתְּךָ, אֲזִי תִרְאֶה אִיךָ שְׂכֵלִים יִתְהַפְּכוּ אֵלֶיךָ, לֹא-כֵן כְּשֶׁתִּצְפֶּה לְטוֹבָה מְזוּלְתְּךָ, אוֹ תִרְצֶה לְנַצֵּל אוֹתוֹ, אֲזִי בּוֹדֵאי לֹא יוּכְלוּ לְסַבֵּל אוֹתְךָ, וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנִי הַיָּקָר, לְהִיּוֹת חָכֵם וְשִׁמְעַבְדִּי, וּמַהֲיֹם וְהִלָּאָה רְאֵה לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת לְזוּלְתְּךָ, וְתִקְבֵּל אֶת כָּל אֶחָד בְּסִבֵּר פְּנִים יְפוֹת, וְאֲזִי תִקְנֶה לְעֲצָמְךָ הַרְבֵּה אוֹהֲבִים וְחֻבְרִים, וְכֵלִים יֵאָהְבוּ אוֹתְךָ.

ד.

צְרִיךְ שְׂתַדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי הַיָּקָר, כִּי אֵין עוֹד מִדָּה יִקְרָה כְּמוֹ מִדַּת הַטוֹב, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב תְּהִלִּים ז'): אֵין אָדָם נִקְרָא צְדִיק, אֲלֵא אִם כֵּן הוּא טוֹב, כִּי עָקַר צְדָקַת הָאָדָם תִּלּוּי בְּמִדַּת הַטוֹב, וְכִשְׂאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ, וְהוּא טוֹב לְכֹל, אֲזִי נִקְרָא צְדִיק, וְכֵלִים מִתְחַבְּרִים אֵלָיו, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מְרִירוֹת וְיִסּוּרִים, קִטְנוֹת וְחִלְיִשוֹת הַדַּעַת,

וַאִין לְבַנֵי־אָדָם שׁוֹם סְבָלָנוֹת מְרֹב הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים
 שְׁעוֹבָרִים עֲלֵיהֶם, וּמַחֲפָשִׁים אִישׁ טוֹב לְסַפֵּר לְפָנָיו אֶת
 כָּל לְבָבָם, כִּי מַעִיק לָהֶם מְאֹד כָּל צָרוֹתֵיהֶם וְיִסּוּרֵיהֶם
 הַקָּשִׁים שְׁסוֹבְלִים מִבֵּית וּמִבְחוּץ, וּכְשִׁמוּצָאִים אִישׁ
 צָדִיק שֶׁהוּא אִישׁ טוֹב, אָזִי שׁוֹפְכִים לְפָנָיו אֶת מֶר
 לְבָבָם, וּמִכָּל שֶׁכֵּן כְּשֶׁהָאִישׁ הַצָּדִיק שֶׁהוּא אִישׁ טוֹב,
 מְנַחֵם וּמְחַזֵּק וּמְשַׂמַּח אוֹתָם, אָזִי לְעוֹלָם יִדְבְּקוּ בּוֹ, כִּי
 טָבַע שֶׁל הָאָדָם שְׁרוּצָה לְשִׁמְעַ דְּבַר טוֹב, וְאִינוֹ רוּצָה
 לְשִׁמְעַ שׁוֹם בְּקֶרֶת, כִּי מִסְפִּיק לוֹ הַבְּקֶרֶת שֶׁמִּקְבֵּל —
 הֵן בְּבֵיתוֹ וְהֵן בְּעִבּוּדָתוֹ וְהֵן מִשְׁכְּנָיו וְהֵן מִקְרוֹבָיו,
 וְעַל־כֵּן כְּשִׁמוּצָא אֵיזָה אִישׁ טוֹב שֶׁמְדַבֵּר עִמּוֹ בְּצוּרָה
 יְפָה, אָזִי הוּא נִדְבֵק בּוֹ, וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
 לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב, וְתִשְׁתַּדֵּל לְחַפְּשׁ
 אֶת הַטוֹב אֲצִל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְתִדְבֵר עִמּוֹ בְּצוּרָה יְפָה,
 וְתִשְׁתַּדֵּל לְעֹזֵר לוֹ, וְאִז תִּרְאֶה אִיךָ שְׁכַלְמִים יִדְבְּקוּ בְּךָ.
 אֲשֶׁרִי מִי שֶׁעוֹשֶׂה טוֹבוֹת לְזוּלָתוֹ, שְׂאִז יִזְכֶּה לְרֹב טוֹב
 הַצָּפוֹן, כִּי הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אוֹהֵב אִישׁ טוֹב הַעוֹזֵר
 לְזוּלָתוֹ, וּבְאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא אֲתַעַר דְלַעֲלִיא (זִהַר לְךָ־לְךָ
 פ.ח.), כִּמּוֹ שֶׁהָאָדָם מִתְעוֹרֵר פֶּה מִלְמַטָּה, כֵּן מִתְעוֹרְרִים
 עִמּוֹ כְּנִגְדּוֹ מִלְמַעְלָה, הֵינּוּ אִם הָאָדָם הוֹלֵךְ תָּמִיד
 בְּמִדַּת הַטוֹב וְהַחֲסָד, וְרוּצָה לְעֹזֵר לְזוּלָתוֹ, וְנִכְנָס בְּזֶה
 בְּכָל נַפְשׁוֹ וּלְבָבוֹ, כְּמו־כֵּן כְּבִיכּוֹל הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא

מלמעלה ממשיך עליו טובות וחסדים, ועוזר לו, ונצל
מכל רע, ולכן ראה אהובי, בני, מה לפניך, והרגל את
עצמך להיות איש טוב עושה חסד לזולתו, ואז לא
תפסיד אפלו בעולם הזה, ומכל שכן בעולם הבא.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם
איש טוב עולה ועובר על הכל, כי רואים בחוש
כשאדם נכנס לחנות, ורוצה לקנות משהו, אם בעל
החנות מקדימו בסבר פנים יפות ובשלום, ומשרת
אותו טוב ומתחשב עמו, אזי האדם יחזר עוד פעם
אליו לקנות אצלו, ומה גם שיעורר את חבריו וידידיו
וקרוביו ובני משפחתו, שכאן יש בעל חנות איש טוב,
וכדאי להכניס לקנות אצלו, כי הוא מקבל את כל אחד
ואחד בסבר פנים יפות, והוא איש טוב ובעל חסד
גדול, הרי לך שגם בגשמיות אין מפסידים כשאדם
הוא איש טוב, ומכל שכן ברוחניות, כשאדם הוא איש
טוב לזולתו, ועוזר לו בכל עניניו לחזר אליו לתברך,
אין לתאר ואין לשער למה יזכה, וזה הוא "היפי
שבטוב", אשר אין ערוך אליו, ולהפוך רואים איש
רע ובליעל, שהוא תמיד בכעס ובעצבנות, וכשאננס
אצלו אדם לקנות משהו, הוא צועק עליו ומגרשו,

וּלְבִסּוּף יוֹצֵא עָלָיו שֵׁם רַע, שְׁפָה יֵשׁ אִישׁ רַע, וְאִף אָחַד
 לֹא בָּא לְקִנּוּת אָצְלוֹ, וְהִהְכַרְח לּוֹ לִפְשׁוּט אֶת הַרְגֵּל,
 כְּמוֹ-כֵן וְיוֹתֵר מִכֵּן בְּרוּחָנִיּוֹת — כְּשֶׁאָדָם הוּא אִישׁ רַע
 וְרָשָׁע, חוֹטֵא וּמַחְטִיא אֶת הַרְבִּים, הוּא בּוֹרֵא קְלָפוֹת
 וּמְשַׁחִיתִים, שְׂאֵז לֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל אוֹתוֹ — לֹא בְּזֶה
 וְלֹא בְּבֵּא, וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקָּר, לְהַרְגִיל אֶת
 עֲצָמָהּ לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב, וְאִם יֵשׁ לָהּ חֲנוּת, וּנְכַנְסִים
 אָצְלָהּ קוֹנִים, בְּוֹדָאֵי תִשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב וּבַעַל
 חֶסֶד וְרַחֲמָן, שְׂאֵז יִתְרַבּוּ אָצְלָהּ קוֹנִים, וְכֻלָּם יֵאָהָבוּ
 אוֹתָהּ, וְכְמוֹ-כֵן בְּרוּחָנִיּוֹת כְּשֶׁתַּחֲזִק אֶת בְּנֵי-אָדָם וּתְדַבֵּר
 עַל לִבָּם וּתְשַׁמְחֵם וּתְבַדְּחֵם, שְׂאֵז כֻּלָּם יֵאָהָבוּ אוֹתָהּ,
 וְאִם תִּתְיַשֵּׁב בְּדַבָּר, תִּרְאָה, שְׁבִנְקָל אֶתָּה יְכוּל לְהַצְלִיחַ
 בֵּין בְּגִשְׁמֵי וּבֵין בְּרוּחָנִי, וְאֶתָּה יְכוּל לְקִנּוּת לְעֲצָמָהּ
 רַעִים, אֶהוּבִים וְחֻבְרִים טוֹבִים, וְכֻלָּם יֵאָהָבוּ אוֹתָהּ אִם
 תִּתְנַהֵג בְּאִפְּן הַזֶּה לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב.

ו.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקָּר, שְׂאִין לָהּ עוֹד
 יְפִי בַּחַיִּים כְּמוֹ "היפי שבטוב", וּמִי שְׁמַרְגִיל אֶת
 עֲצָמוֹ לְלָקֵת בְּדַרְכֵים טוֹבוֹת, אֲזִי מַצְלִיחַ בַּחַיִּים וְכֻלָּם
 אוֹהָבִים אוֹתוֹ וְנַעֲשֶׂה מַצְלַח בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה, לֹא-כֵן מִי
 שֶׁהוּא אִישׁ רַע וּבִלְיַעַל, וְתַמִּיד הוּא כַּעֲסָן וְקַפְדָּן, שְׂאֵז

מְגֵלָה אֶת רֵעַ לְבָבוֹ וְכֻלָּם בּוֹרְחִים מִמֶּנּוּ וְלֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל אוֹתוֹ, וְכִף מִתְחִילוֹת כָּל הַכְּשָׁלוֹנוֹת שְׁלוֹ, וְרוֹאִים בְּחוּשׁ כְּשֵׁאִיזָה חוּלָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, נִכְנָס אֶל רוּפָא אוֹ אֶל בֵּית חוּלִים, אִם מְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, וּמְחַיִּיכִים אֵלָיו וּמְחַזְּקִים וּמְאַמְּצִים אוֹתוֹ שֶׁאֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת, כִּי עוֹד מַעֲט תִּהְיֶה לָךְ רְפוּאָה, וְתִתְרַפָּא וְתִהְיֶה כְּאַחַד הָאָדָם, אֲזַי דְּבָרִים אֵלּוֹ מְכַנְּסִים בְּטַחֲוֹן חֶזֶק בַּחוּלָה וְעוֹזֵר לוֹ לְרְפוּאָתוֹ, לֹא-כֵן אִם מְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּפָנִים זוֹעֵפוֹת וְצוֹעֵקִים עָלָיו, וּמְדַבְּרִים עִמוֹ בְּלִי סְבָלְנוֹת, וּמְכַל שֶׁכֵּן כְּשִׁמְיָאֲשִׁים אוֹתוֹ, שָׂאז נִשְׁבֵּר לְגַמְרִי, כִּי הַחוּלָה בֵּין כֶּף הוּא שְׁבוּר מְאֹד עַל שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֶל מַצָּב כְּזֶה לְהִיּוֹת נִצְרָךְ אֶל הַבְּרִיּוֹת, וְשִׁבְנֵי-אָדָם יִטְפְּלוּ בוֹ, וּמְכַל שֶׁכֵּן כְּשֶׁעוֹד שׁוֹבְרִים אוֹתוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, שָׂאז נִשְׁבֵּר לְגַמְרִי, וְנוֹפֵל לִיאֹוֶשׁ עִמָּךְ, וְעַל-כֵּן אֲשָׁאֵל אוֹתְךָ, אֶהוּבִי, בְּנִי, אִם אַתָּה עוֹבֵד בְּבֵית חוּלִים אוֹ אַתָּה רוּפָא, מְדוּעַ לֹא תִרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וְהִרְחָמִים וְהַטּוֹב, וּלְדַבֵּר בְּצוּרָה יְפָה אֶל הַחוּלָה, וּלְקַבְּלוֹ בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, כִּי מֵה תִּפְסִיד בְּזָה, הֲלֹא רַק תִּצְוִיל נֶפֶשׁ בְּיִשְׂרָאֵל, וְכָל הַמְּקִיִּים נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל כְּאֵלוֹ קַיִם עוֹלָם מְלֹא, וְרוֹאִים בְּחוּשׁ, אֵיךְ שֵׁישׁ בְּבִתֵּי חוּלִים אֲנָשִׁים רָעִים, מִמֶּשׁ רוֹצְחִים, שְׂרָאוּי לָהֶם יוֹתֵר לְעֵבֵד בְּאַסְפַּת הַזָּבֵל וְהָאֲשָׁפָה מֵאֲשֶׁר בְּבֵית

חולים, כפי התנהגותם שהם מתנהגים עם החולים בגסות רוח, ומדברים אליהם בצורה לא יפה, אוי להם ואוי לנפשם, כי בודאי יקבלו את ענשם עוד בזה העולם, מכל שכן מה שמחכה להם בעולם העליון, כי אין לה עוד מקום שהאדם צריך להראות את "היפי שׁבטוב" כמו בבית חולים, ששם שוכבים אנשים חולים, שבורים ורצוצים, ומצוה רבה לדבר על לבם, לחזקם ולאמץם, לעודדם ולעזרם, שהמצוה הזו עולה על כל המצוות, כי בזה שעוזרים לבר ישראל, בזה עוזרים לשכינת עזו יתברך, כי כל בר ישראל הוא חלק אלוה ממעל ממש, ועל-כן, אהובי, בני היקר, אם אתה עובד במקום כזה שבני-אדם חולים ושבורים תחת ידך, ראה להיות איש טוב, ותדבר תמיד על לבם דבורים טובים ונחומים, ותחזקם ותאמץם ותשמחם, ואז בוא תבוא על שכרך עוד בזה העולם, ומכל שכן בעולם הבא.

ז.

צריך שתרגיל את עצמך, אהובי, בני היקר, לקבל את כל בר ישראל בסבר פנים יפות הן בביתך — שתמיד תהיה טוב לאשתך ולילדיך לקרוביך ולמשפחתך, והן בחוץ — שתמיד תהיה טוב לשכניך

ולידידיך, ואז תראה איך שכלם יאהבו אותך, כי
 טבע של בני אדם שאוהבים איש טוב, כי מי שהולך
 תמיד בדרך של טוב, על-ידי-זה הוא פותח צנור של
 טוב, ונעשה מסבב בטוב, והקדוש-ברוך-הוא בכיכול
 בעצמו נקרא טוב, כמו שכתוב (תהלים קמה, ט): "טוב
 ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו", ועל-כן כשאדם הולך
 בדרך של טוב, הינו שהוא טוב לכל, ומקבל את כל
 אחד בסבר פנים יפות, הרי זה הוא נכלל במדתו
 יתברך, ומשרה על עצמו שכינת עזו יתברך, כי במדה
 שאדם מודד בה מודדים לו, ובאתערוותא דלתתא אתער
 דלעילא, כפי שהוא מתנהג בן מתנהגים עמו מלמעלה,
 אם הולך עם כל אחד בדרך טובה, הרי זה הולכים
 עמו מלמעלה בדרך טובה, ואם, חס ושלום, הוא
 הולך עם כל אחד בדרך רע, ומקבל את זולתו בפנים
 זועפות, כמו-כן נמשך עליו, חס ושלום, מלמעלה,
 ועל-כן ההשקעה הטובה ביותר בזה העולם, אהובי,
 בני היקר, היא להיות איש טוב, וללכת תמיד בדרך
 טוב — לקבל את כל אדם בסבר פנים יפות ולחזקו
 ולאמצו, ואז כלם יאהבו אותו. אשרי מי שהולך בדרך
 זו, ואז טוב לו בזה ובכא לנצח נצחים.

ח.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר אין לך מדה טובה בעולם כמו מדת הטוב והחסד, כי כשאדם מרגיל את עצמו לעשות טוב וחסד עם כל בריה, זה עקר היפי של האדם, ולהפוך — מי שהוא אכזר ואיש רע ורע מעללים, אי אפשר לסבל אותו כלל, ועל-כן הרגל את עצמך, אהובי, בני היקר, להיות תמיד איש טוב, ותלך בדרך טובה, ולכל אדם תחיה, ותעשה צדקה וחסד לכל בריה, ואז כלם יאהבו אותך, כי "היפי שבטוב" אי אפשר לתאר ולשער כלל, כי בדרך כלל בני-אדם אוהבים מאד איש טוב, שעושה צדקה וחסד, ומחיה לכל אחד ומקדים שלום לכל בריה, ועל-כן הזהרתיך, אהובי, בני, אם אתה רוצה למצא חן בעיני כל רואיך תשתדל לעשות כל מיני מאמצים לעשות רק טוב וחסד לזולתך, ואז תצליח דרכך כל ימי חייך, לא-כן אם תהיה איש רע, ותקבל את כל אדם בפנים זועפות, אף אחד לא יוכל לסבל אותך, ויגרשו וירחקו אותך משכנותם ומחברתם, כי מי יכול לסבל איש רע ורע מעללים? ! על-כן תעשה כל מיני פעולות שבעולם מהיום ולהבא להתחיל להיות איש טוב, ולעשות חסד עם כל שכניך ומידעייך וקרוביך, ותקבל את כלם בסבר פנים יפות, ותדבר על לבם שיהיה טוב, והכל טוב,

וְאִיךָ הַחַיִּים הֵם יָפִים, וְיִכּוּלִים לְהַפְּךָ אֶת זֶה מְאֹד בְּנִקְלָה
 מִן הַהַפּוּךְ אֶל הַהַפּוּךְ, וְאִז תִּרְאֶה אִיךָ שֶׁתִּמְצָא חֵן
 בְּעֵינַי כָּל רוֹאֵיךָ.

ט.

רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְשִׂאת חֵן
 בְּעֵינַי כָּל רוֹאֵיךָ, תִּשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת טוֹב עִם כָּל בְּרִיָּה,
 וְתַעֲשֶׂה חֶסֶד עִם כָּל מִיִּדְעִיךָ, כִּי טַבַּע שֶׁל בְּנֵי-אָדָם,
 שְׂאוֹהֲבִים אִישׁ טוֹב וְאִישׁ חֶסֶד, וְכֻלָּם בָּאִים לְהִתְחַמֵּם
 אֶצְלוֹ, כְּאֲשֶׁר רוֹאִים בְּחוּשׁ מִי שֵׁישׁ לוֹ חֲנוּת כְּמוֹ
 סַנְדָּלָר וְכוּ', וְהוּא אִישׁ טוֹב וְסוֹכֵלֵן וּמְחַיֶּה לְכָל בְּרִיָּה,
 אֲזִי בָּאִים וְנִכְנָסִים אֶצְלוֹ בְּלִי שַׁעוֹר אַנְשִׁים, אֶפְלוֹ
 לְשִׁבְתָּ בְּלִבְדּוֹ, וּמְשׁוֹחֲחִים עִמּוֹ, כִּדֵּי לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ חֲזוּק
 וְעִדּוּד, כִּי זֶה טַבַּע שֶׁל בְּנֵי-אָדָם — שְׂרוּצִים לְשִׁמְעַ
 טוֹב, וְעַל-כֵּן מִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת אִישׁ טוֹב,
 אֲזִי קוֹנֵה לְעַצְמוֹ הַרְבֵּה אוֹהֲבִים וִיִּדִידִים, וְזֶה עוֹזֵר לוֹ
 גַּם-כֵּן בְּפִרְנִסְתּוֹ, כִּי מְקַבֵּל שֵׁם טוֹב וְשֵׁמוֹ הַטוֹב הוֹלֵךְ
 לְפָנָיו, לֹא-כֵן מִי שֶׁהוּא אִישׁ רַע וְכַעֲסָן וְקַפְדָּן, אֲזִי
 שׁוֹם בְּרִיָּה לֹא יְכוּלָה לְסַבֵּל אוֹתוֹ, וְלֹא עוֹבֵר הַרְבֵּה זְמַן
 שֶׁקוֹנֵה לְעַצְמוֹ שׁוֹנְאִים, עַד שֶׁלֹּא יְכוּלִים לְסַבֵּל אוֹתוֹ,
 וְלֹא יְכוּלִים לְעַמֵּד סָמוּךְ לוֹ. לְכֵן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי
 הַיָּקָר, מֵה לְפָנֶיךָ, וְהַרְגֵּל אֶת עַצְמְךָ לֵילֵךְ בְּמִדַּת הַטוֹב,

כי "היפי שֶׁבֵטוֹב", זהו היפי שֶׁבֵאָדָם, וּגְדֹלַת הָאָדָם
 נִמְדָּדֶת כְּפִי מִדַּת הַטוֹב שֶׁבוּ, וּכְשֶׁאָדָם הוּא תָּמִיד טוֹב,
 אֲזִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא מִיַּחַד שְׁמוֹ עָלָיו, כְּמֵאֲמָרָם,
 זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ג): אֵין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מִיַּחַד שְׁמוֹ עַל הַרְעָה אֶלָּא עַל הַטּוֹבָה, וּבְשֶׁבִיל זֶה שְׁמוֹ
 שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִטְבָּע בְּתוֹךְ שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, כִּי
 הֵם תָּמִיד טוֹבִים, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת
 הַטוֹב, וְאֵז יִקְנֶה לְעֶצְמוֹ רַעִים וְאֱהוּבִים תָּמִיד, וְכֻלָּם
 יֵאָהְבוּ אוֹתוֹ.

י.

רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְמָסַר אֶת נַפְשְׁךָ בְּעִבּוֹר
 זוּלָתְךָ, וְתַעֲשֶׂה חֶסֶד עִם כָּל מִיַּדְעֶיךָ, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלוֹ
 לְנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְרוּשָׁלַיִם תַּעֲנִית, פָּרָק ד') עַל פְּסוּק
 "וּבִצֵּל יָדַי כְּסִיתִיךָ" (יִשְׁעִיָּה נֹא, טז) — זֶה גְּמִילוּת
 חֲסָדִים, שְׁכָל הָעוֹסֵק בְּגְמִילוּת חֲסָדִים, זוֹכֵה לֵישֵׁב
 בְּצִלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי בְּזֶה שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה
 חֶסֶד עִם זוּלָתוֹ, בְּזֶה מֵרָאָה אֶת "הַיְפִי שֶׁבֵטוֹב" הַמְטָבֵעַ
 בוּ, כִּי חֶסֶד בָּא וְנוֹבֵעַ מִמִּדַּת הַטוֹב, כָּל מִי שֶׁהוּא טוֹב
 בְּטָבְעוֹ, הוּא יַעֲשֶׂה חֶסֶד עִם זוּלָתוֹ, וְכֹל מִי שֶׁהוּא
 רַע בְּטָבְעוֹ, הוּא בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֵּן לֹא יַעֲשֶׂה חֶסֶד
 עִם זוּלָתוֹ, וְעַל-כֵּן רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְמָסַר אֶת

נִפְשֵׁךְ לַעֲשׂוֹת חֶסֶד לְזוּלָתְךָ, שְׂבִזָּה תִקְנֶה לְעַצְמְךָ אֶת
 מִדַּת הַטּוֹב, וְאִז תִּזְכֶּה שִׁישְׂרָה בְּךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 אֲשֶׁר עָלְיוֹ נֶאֱמַר (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב ה' לְכֹל וְרַחֲמָיו
 עַל כָּל מַעֲשָׂיו", כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ חֲפִץ חֶסֶד, וְרוֹצֵה
 לְהִיטִיב לְבָרִיאוֹתָיו, וּבְמִדָּה שְׂאֵדָם מוֹדֵד בָּהּ מוֹדֵדִין לוֹ
 (מְגִלָּה יב:), אִם הָאָדָם הוֹלֵךְ בְּמִדַּת הַטּוֹב וְהַחֶסֶד, אֲזִי
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ טוֹב וְחֶסֶד וְנִמְשָׁכִים עָלָיו
 רַק חֶסְדִּים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים, וְאִם הָיָה בְּגִי-אָדָם יוֹדְעִים
 אֶת "הִיפּי שְׁבִטוּב", וְאִךָ שֶׁהֵם חֲשׂוּבִים לְמַעַלָּה אֲצִלוֹ
 יִתְבָּרֵךְ עַל-יְדֵי הַטּוֹב שֶׁעוֹשִׂים לְזוּלָתָם, עַל-יְדֵי-זֶה הָיָה
 עוֹסְקִים תָּמִיד בְּטוֹב וּבְחֶסֶד. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַנֵּס אֶת
 עַצְמוֹ בְּמִדַּת הַטּוֹב וְהַחֶסֶד, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !